

CSAK AZ ÜRES ÉGBOLT

Ismeretlen hang

A telefonban egy ismeretlen nő beszélt. Nyilvánvalóan téves hívás volt, arra azonban nem hagyott időt, hogy közöljem vele, rossz számot hívott. Mégsem tettem le. A hangja fojtott, kissé sírós és kislányos volt, akárha a legkedvesebb hangú színésznőé, Györgyi Annáé lett volna. Sokáig beszélt a telefonba, leginkább panaszkodásnak mondanám, bár nem egészen az volt. Aztán – mivel semmi sem tarthat örökké, még a valószínűtlen telefonok sem –, egyszer csak letette. Engem pedig azóta is szüntelenül foglalkoztat a dolog; mert nincs semmi, ami rabul ejtőbb volna, mint a megfoghatatlan és az érthetetlen.

Vacsora után

(Chateaubriand/Szerb Antal-átírás)

Szokás szerint hárman ültünk az asztalnál, s egyetlen hang nélkül vacsoráztunk. Anyám és apám riadtan ültek, én pedig, mint mindig, dühös voltam és ingerült. Nem szólt senki semmit, egyetlen szót sem, egész vacsora alatt. Vacsora után ők ketten csendben üldögéltek, én meg feldúlva sétáltam fel s alá az egyetlen lámpa megvilágította hosszú szobában, s csak akkor szóltam hozzájuk, mikor meghallottam, hogy valamit félve suttogtak egymásnak. De akkor is csak annyit kérdeztem ellenségesen tőlük: „Mi az, amiről beszéltek?”

Félelmükben megdermedve nem feleltek semmit, én pedig folytattam a járkálást, s az este egész hátralevő részében nem is lehetett már hallani más hangot.

Idegen tér

Az idegen tér olvashatatlannak tűnik számunkra, mintha egészen üres, egészen néma volna. Nem azért, mert nincsenek jelentések, lehetséges, hogy vannak, csak azok éppen úgy, akár egy tökéletesen ismeretlen kristályszerkezet esetében, felismerhetetlenek. S ki tudna tájékozódni ott, ahol a rend mindvégig esetleges és láthatatlan marad?

Csak az üres égbolt

Csak az üres égbolt.

Az utcákon tetemek, romok, iszonytató bűz. Ám ami a legelviselhetlenebb, az a csend, az óceánfenéki mélységek csendje.

Kissé távolabb egy épület épségben maradt.

Lépcsők. Folyosók. Tükrök. Ajtók.

Egy kivételével üres szobák.

A szobában mindent betölt a szantálfa illata.

Az utcára nyíló ablakok alatt zongora áll.

A falon egy kép, *téli táj*, a tél örök nyugalma és kavargása.

Az asztallapon papírlap, mely még őrzi a fekete tus nyomait.